

[Birgitte Oxdam.]

et barn i en given situation får en institutionsanbringelse som et godt surrogat, end at det udsættes for mishandlinger, og jeg synes til stadighed, at der forekommer for mange tilfælde af mishandlinger, til at vi kan sige, der er nogen skævhed til fordel for disse fremfusende pædagoger m.v., som vi beskyldes for.

Der er ingen tvivl om, at man skal styrke hjemmene mest muligt, men det må også være samfundets pligt i givet fald at påtage sig de pligter og det ansvar, der følger med at have forældremyndigheden, således at der ikke kun er tale om rettigheder for forældrene.

Forespørgeren (Wamberg) (FP):

Inden jeg går over til at knytte nogle bemærkninger til de indlæg, der er kommet, vil jeg gerne supplere mit første indlæg med et par bemærkninger om Vibekesagen, hvor hverken børneværnets eller den sociale ankestyrelselse afgørelse er ændret. Moderen bortførte sin datter fra den institution, hvor hun var anbragt, men efter at en række meget lidt pyntelige kendsgerninger om socialinspektør Koch og Rødovre børneværns myndighedsmisbrug var kommet til offentlighedens kundskab, vendte moderen hjem med Vibeke, og ingen har siden turdet fjerne barnet fra hjemmet.

Det er vel for meget forlangt, at socialministeren skal kunne forklare denne mærkværdighed, men måske vil ministeren forklare, om det er som belønning for dårlig tjeneste i Rødovre, at hr. Anders Koch nu er udnævnt til chef for Roskilde amts social- og sundhedsforvaltning. Beboerne i Roskilde amt får i sandhed noget at glæde sig til, hvis hr. Koch fortsætter dér, som han har handlet i Rødovre. Hvorledes kan en sådan udnævnelse overhovedet ske?

Det er ifølge lovene, både den nuværende og den kommende, barnets tarv, børneværnene skal tilgodese, men efter hvilke regler afgøres det, hvad der tjener et barns tarv? Skal normerne for det, der tjener vore børns tarv, fastsættes efter BRIS', Børnemagts, Mentalhygiejnisk Forenings eller Christianias målestok? Eller ønsker flertallet i denne sal det traditionelle familiemønster bevaret, hvor familien: forældre og børn, skal forblive vort samfunds grund-

læggende element? Jeg håber, at flertallet går ind for, at vore børns tarv skal fastsættes efter den sidste målestok, og derfor vil medvirke til at ændre bistandsloven, så mulighederne for overgreb mod familien, som §§ 32 og 33 åbner så rige muligheder for, bliver betydelig reducerede. Vi har allerede regler, der sikrer borgerne mod vilkårlig tvangsindlæggelse på statshospitaler og mod vilkårlig umyndiggørelse, nemlig derved at der eksisterer domstolskontrol. Tvangsfjernelse af børn fra hjemmet er et væsentlig større indgreb i den personlige frihed end f.eks. umyndiggørelse af senilt konfuse. Derfor bør tvangsfjernelse kun kunne gennemføres ved dom, hvor forældrenes interesse skal varetages af en beskikket forsvarer. Havde sådanne regler allerede været lovfæstet, var forældrene til Vibeke og Birgitte næppe blevet tvunget til at begå selvtægt.

Hvad angår de indlæg, der er kommet i forbindelse med denne debat, har det undret mig en hel del at lytte til fru Birgitte Oxdam og specielt fru Karen Thurø Hansen. Af begges og for øvrigt flere andre ordføreres indlæg fremgår det, at man finder, at min forespørgsel har været forkert formuleret. Det virker, som om — og det blev i og for sig klart udtrykt af dem begge — at det, de lægger vægt på, er, at børnene bliver været mod deres hjem. Det er netop derfor, forespørgslen er formuleret, som den er: hvad med forældrene? Dem er der ikke taget noget som helst hensyn til i nogen af de to love.

Fru Birgitte Oxdam taler yderligere om, at alt for mange børn bliver mishandlet. Jeg har ingen mulighed for at vurdere, om fru Birgitte Oxdam har ret i det, men ingen ønsker naturligvis børn mishandlet, og dermed er vi allerede ovre i fru Ebba Stranges påstand om, at fremskridtspartiet skulle have den opfattelse, at forældrene har en ejendomsret til børnene. Det er ikke tilfældet og har aldrig været det, men vi mener, at forældre som et minimumskrav må have samme rettigheder i samfundet, som alle andre borgere har. At så fru Birgitte Oxdam benytter lejligheden sammen med hr. Tastesen og andre til at skyde fremskridtspartiet motiver i skoene, det ikke har, er jo i og for sig ikke noget nyt.

Fru Karen Thurø Hansens bemærkning om, at embedsmænd aldrig går på akkord,